

Amiaza de vara

Camil Petrescu

Am obosit
Si-acum stam lungiti pe capitele de fan copt.
Bolta cerului a devenit prea vasta
Si-acopere si harti pe care nu le vedem,
Privim prelung,
De
Pe o coasta, paraul de frunzisuri negre care curge-n fundul vail.
Posta mica pe soseaua alba,
Bate-n prafu-n loc.
Dar ajunge pana sus si dincolo de noi,
Material ca o salba,
Cu zurgalaii

in fund
Departarea cu nori albi se-mbina.
in aerul molatec incalzit
Fierb marunte ochiuri de lumina.
Langa noi spre stanga, sau spre dreapta,
Si fara oranduiala mai departe,
S-au risipit afara din livezi.
Copacii cu coroane prea puternice,
—
Subt ei e iarba verde si dulce ca razele —
Si cat vezi,
Toata valea
E acum in mod firesc o carte,
in care-nfierbantat citeste soarele.
Rar de tot.
Trec pe langa noi devale.
Pe poteca din fanete tepoase,
Tarani cu chip sarac
Si talpa piciorului crapata
Ca o coaja aspra de copac.
Privim aiurea
Tot mai tacuti
Rascolitor patrunde-n noi miros de fragi trecuti
Si-asa cum stai culcata,
Rupand intre dinti un fir de iarba
Ti se vad sanii albi stransi intre coate.
Lumina prinde tot mai mult sa fiarba
Ca un motan si-ascute acele un maracine
Si nu pricep
De ce te arde soarele mai mult pe tine.